

Vse po-često bivashe razsejana i iznervena.

- Hajde, napravi go naj-posle! - kaza tja netyrpelivo, dokato lezhaha pod portreta j ot 1939 g.

V tozi mig toj obichashe mnogo poveche trigodishnata j dvojnica!

- Ne moga...

- Zashto?

- Boja se da ne te povredja.

- Njama da me povredish - kaza tja razdrazeno.

- Obicham te... - proshepna toj. - Kak ne mozhesh da razberesh tova!

- Oh znam! - kaza tja jadosano i se obyrna kym stenata.

Nezhno ja pogali po gyrba.

- Ostavi me! - kaza tja s neochakvana vrazhdebnost. - Molja te, ostavi me! Hajde.

Izleze na prysti ot stajata j, na krachka ot ljubovta.

- Ne mi prechi, che ne stigame do kraja... - kaza tja drug pyt. - No kazhi mi iskreno: pravil li si go... s njakoi drugi momicheta?

- Ne sym... - prizna j toj.

- A-a, jasno! - kaza tja zamisleno. - Nie dvamata ne znaem nishto za tova. Ama che sme EDNI nevezhi!

- Ne e vazhno, i bez tova te obicham.

- I za mene ne e vazhno, no sled tova se chuvstvam zle. Ne moga da se syvzema...

- Pravili li sa go tvoite prijatelki?

- Ne znam. Mislja, che da...

- Vsichki ot klasa?

- Ne znam. Mislja, che da...

- Vsichki ot klasa?

- Ne znam. Mislja, che vsichki. Ili pone povecheto...

Otnovo se celuvaha i bjaha mokri ot pot. Iskashe im se da go napravjat, no ne im se udavashe.

- Naistina sme EDNI nevezhi - kaza Lina Koen, - pyk na drugite taka lesno im se udava!